

עין משפט
נר מצוה

כו:

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

פא א מיי פיה מהל
פיה הלל ז
פח ב מיי פיה מהל
פיה הלל יא מתג
עין עין טושיע חיימ סי
רפו ספיץ י
פב ב מיי פיה מהל
פלאס הלל יא מתג
לחין רע טושיע יד סי
שף ספיץ ו
ג ד מיי פיה מהל
מחלטת אסרות הלל
ס טושיע יד סי קב
ספיץ ד
נא ה מיי פיה מהל
עין עין טושיע יד סי
גב ו ד מיי פיה מהל
יפוי מחלטת עין ה
י טושיע פיה מהל

הא לא דמיא אלא לאה שכן עליה עוף. מיימי לה משום דרב פפא אמר מילמיה עלה לפי שהיא משנה: **עלה עליה ובר פסחא.** וא"ת אמאי פסולה הא ודאי לא ניחא ליה להפסיד פרה שדמיה יקריס כשזיל דבר מועט וי"ל

דלס נאמר כשירה הוה ניחא ליה ולכן אין להכשירה וא"ת הכניסה לרבקה ודשה אמאי כשירה מ"ש מעלה עליה זכר פסולה וי"ל דהתם לא ניחא ליה כדשמה שאין מריח כלום כדשמה דכלאו היה נידושה התבואה וה"ר יהודה פירש דקתם פרה כמריה ר"ה ומסתמא אין חס רוחה להטריחה וא"ת והא דתנן פרה מעוברת ר' אליעזר מכשר ומכמים פוסלין והא אמר עלה עליה זכר פסולה וי"ל דהא כחכמים דפוסלין דה"ר ר' יהודה פליג ואמר דוקא היולה עליה זכר אכל עלה מעלמו כשירה או נמי הא דאמר הכא פסולה היינו כשוראה בשעה עליה וניחא ליה כדאמר גבי הכשר (פסיק דהולין) (דף י"ג.) עודה הטל עליה ושמה הרי זה כבי יותן נגשו אינן כבי יותן דבעינן יותן דומיא דיתן אף על פי שאם היה יודע עבוד הטל עליה היה עמה והא דאמרין כפרק עגלה שרפה (סוטה מו.) עול פוסל בין כשעה עבודה ובין שלא כשעה עבודה שאר דברים אינן פוסלין אלא כשעה עבודה מה שהזכר משמש בה כשעה עבודה: **מגור.** פירש ר"ת כמו נגוד ליה גלמא (י"ג ע"ב) (ע"ב) (דף י"ג):

מוסף רש"י

עלה עליה זכר פסולה. כשירה אמר לא עלה עליה עול ודאי על אין ל' אלא עול נטמ' סוטה (מ"ג.) והא הכניסה לרבקה דשה ולא ניחא ליה בה דמיא לטעם עליה עוף (דף י"ג.) דקלי לה. כשטיחה הוה שרפה. ומה היה שרפיה, או משום עינא. משלשם לא קני רע על אורחין. אי משום גבין. קן איננה האומרים. (שם.) מוכרין דרבין. כמות של כלאים לנכשו כקני מדי להאבות למוכרי. דלא אפריה מורה אלא לנפשה שהיא להחמס מדך כל הנפשים. והעלה דומיא לנפשה נמי דמתשה ביה (נבט מ"ג.) ובלבד שלא יתכונן. להנאת חמס (שם.) וי' משמען הוא דאיל בתר סוטה (שם.) והצטרף. כפרים שמחייקין עמון מל לית שפתיים. והוא הכא דאפשר. לנל אלא למעבד של על ידי אשור. ואפילו היי שרי (שם.) שאור של חולין. ושאר ארץ של תרומה (דף מ"ג.) כדי להתמייץ. ופי' מ"ג.) אחר אחרון אני בא. אחר שכל אחרון. אם של חולין נפל אחרון ביטל את אחרון ומוטב לית אחרון ושל של תרומה נפל אחרון אחר לית (שם.) שהיא גורם את החימוץ ושל נפל אחרון כקוף אפריה ומחורה ב"ב.

רבינו הגנאל

ח"ש כמות המוסקת אצלו. לא ישתטתה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצרכו. אבל שוטחה לצרכה. נדמטו לו אורחין בין לצורכו בין לצרכה לא ישתטתה. הנה אפילו לצרכה אסור. ונענין שאני החם דקא קלי ליה. כלומר כיון שרוחין אורחיה האורחין כאין מליצה ובגבין אורחיה. כששוטחה כאלו שורפה באש. ח"ש הכניסה לפרה ארומה בגורן לרבקה. פירוש לפטומה. מלשון עגלי מרבב. ורשה כשירה בשביל שיינק וחודש פסולה. הנה כיון שנתיבין לרדש פסלה. ואוקינא מה עבד דניחא ליה אף עובד דניחא ליה. א"ע"פ שעבד בה מלאכה שלא על ידיו אלא ניחא ליה. עבודה היא ונפסלה בה. ח"ש מהא דתנן בסוף כלאים מוכרי כמות מוכרין דרבין. כלומר נושאין

הא לא דמיא אלא לאה שכן עליה עוף. מיימי לה משום דרב פפא אמר מילמיה עלה לפי שהיא משנה: **עלה עליה ובר פסחא.** וא"ת אמאי פסולה הא ודאי לא ניחא ליה להפסיד פרה שדמיה יקריס כשזיל דבר מועט וי"ל

דלס נאמר כשירה הוה ניחא ליה ולכן אין להכשירה וא"ת הכניסה לרבקה ודשה אמאי כשירה מ"ש מעלה עליה זכר פסולה וי"ל דהתם לא ניחא ליה כדשמה שאין מריח כלום כדשמה דכלאו היה נידושה התבואה וה"ר יהודה פירש דקתם פרה כמריה ר"ה ומסתמא אין חס רוחה להטריחה וא"ת והא דתנן פרה מעוברת ר' אליעזר מכשר ומכמים פוסלין והא אמר עלה עליה זכר פסולה וי"ל דהא כחכמים דפוסלין דה"ר ר' יהודה פליג ואמר דוקא היולה עליה זכר אכל עלה מעלמו כשירה או נמי הא דאמר הכא פסולה היינו כשוראה בשעה עליה וניחא ליה כדאמר גבי הכשר (פסיק דהולין) (דף י"ג.) עודה הטל עליה ושמה הרי זה כבי יותן נגשו אינן כבי יותן דבעינן יותן דומיא דיתן אף על פי שאם היה יודע עבוד הטל עליה היה עמה והא דאמרין כפרק עגלה שרפה (סוטה מו.) עול פוסל בין כשעה עבודה ובין שלא כשעה עבודה שאר דברים אינן פוסלין אלא כשעה עבודה מה שהזכר משמש בה כשעה עבודה: **מגור.** פירש ר"ת כמו נגוד ליה גלמא (י"ג ע"ב) (ע"ב) (דף י"ג):

הא לא דמיא אלא לאה שכן עליה עוף. מיימי לה משום דרב פפא אמר מילמיה עלה לפי שהיא משנה: **עלה עליה ובר פסחא.** וא"ת אמאי פסולה הא ודאי לא ניחא ליה להפסיד פרה שדמיה יקריס כשזיל דבר מועט וי"ל

דלס נאמר כשירה הוה ניחא ליה ולכן אין להכשירה וא"ת הכניסה לרבקה ודשה אמאי כשירה מ"ש מעלה עליה זכר פסולה וי"ל דהתם לא ניחא ליה כדשמה שאין מריח כלום כדשמה דכלאו היה נידושה התבואה וה"ר יהודה פירש דקתם פרה כמריה ר"ה ומסתמא אין חס רוחה להטריחה וא"ת והא דתנן פרה מעוברת ר' אליעזר מכשר ומכמים פוסלין והא אמר עלה עליה זכר פסולה וי"ל דהא כחכמים דפוסלין דה"ר ר' יהודה פליג ואמר דוקא היולה עליה זכר אכל עלה מעלמו כשירה או נמי הא דאמר הכא פסולה היינו כשוראה בשעה עליה וניחא ליה כדאמר גבי הכשר (פסיק דהולין) (דף י"ג.) עודה הטל עליה ושמה הרי זה כבי יותן נגשו אינן כבי יותן דבעינן יותן דומיא דיתן אף על פי שאם היה יודע עבוד הטל עליה היה עמה והא דאמרין כפרק עגלה שרפה (סוטה מו.) עול פוסל בין כשעה עבודה ובין שלא כשעה עבודה שאר דברים אינן פוסלין אלא כשעה עבודה מה שהזכר משמש בה כשעה עבודה: **מגור.** פירש ר"ת כמו נגוד ליה גלמא (י"ג ע"ב) (ע"ב) (דף י"ג):

א) פרה פ"ב (ב"ב, כ"ד) כ"ח
ב) וי"ש (ו, ט) שבת ט"ו:
ג) כלאים פ"ט משנה ה'
ד) לקמן (ע"ה, ט) ע"ז טמ.
ה) תמורה י"ב ערלה פ"ב
ו) מ"א (ו, ז"ל) כחלה וי"א
ז) משנה (ו) ומכרין (ט)
ח) (ז"ל דהס"י) (ט) ופרה
ט) פ"ב מ"א (ו, ז"ל) כ"ח
י) וי"א פ"ב מ"א
יא) כמות מ"ד: (ו, ז"ל)
יב) ג"ר וי"א פ"ב מ"א
יג) (תמורה לה) ולקמן ט: (ו, ז"ל)

תורה אור השלם

א. והנה העיר הקדושה
אל החלל וקחתי וקחי
העיר יהודה עגלה בקר
אשר לא עבד בה אשור
לא נשקת בעלי:
בדברים כא ג

הנהגות הב"ה

(א) ש"י ד"ה אימור וי'
ה"ס דאימור שנה:

גליון הש"ס

נ"ב ב"ש"ה על גבי
חל"ס. ע"י לקמן דף ע"ה
פ"א פ"ב ד"ה אימור וי'
ונתפלת פ"י י"א ע"ה פ"י
ה"ס:

לעני רש"י

קב"ל"א (קב"ל"א). י"ה.
י"י.

רבינו הגנאל (המשך)

בגדי כלאים על כחפיון
ונתקן מהן. ובלבד שלא
יתכונן בהמה פני הבהמה
ובגשמים פני הגשמים
והצטרף ממשילין
לאחריו כמקל. והוא הכא
דאפשר למעבד כצנעין,
ואע"פ דלא עבד כצנעין.
כי לא מוכיח שרי,
והייבא למאן דתאני
לישא קמא דרבא
תיובתא. וקיימא לן אפילו
אפשר ולא קא מתיר שרי,
ולא יסיק בו מהר ובחיים.
ח"ד תנן שהסיוק בקליפי
עולה או בקשין של כלאי
הכרים. ח"ד יתן י"א יצון.
אפה בו את הפת. ר' אומר
הפת אסורה וחכמים
אומרים הפת מותרת.
כשלה על גבי תחלים דבר
הכל (ה) הפת מותרת. פירוש
שכבר יצאו תחירות עצים.
ומקשינן איני הויתא אחר
ישן ואחר חרש יצון.
רש"י דתני דתני חרש יצון
רבנן ויהא דתני יתן
ר. ואקשינן אימור דשביעת
ליה ל"י דיש שבת עצים
בפת. לומר שבת עצי
האימור שרי בפת והיא
אפיה הפת הנה הוא ידוע
בפת. לפיכך שנת הפת
אסורה. אבל עצי היתר
בתור חרש שהסיוק בעצי
אימור. שנמצאו עצים של
היתר והיתר של אימור
שטעון תחילה. שניהם
(ו) והיתר והעצים גורמין

(א) דבר רעיו על מוטלל הנהגה ודאי איה ט"ה נל דבג"ו. (ב) וי"א: שכר י"א תמורת עול ומקשינן ליה וי". (ג) מ"ג נטמ' דכריס סנהל"ס אין כ"ס האימור שיה ענינים.